

KAI MEILĒ IŠGELBSTI

MELISSA WIESNER

KAI
MEILĖ
IŠGELBSTI

Iš anglų kalbos vertė
Indrė Kairytė

Sofoklis

VILNIUS, 2026

Versta iš:
Melissa Wiesner,
All the ways You Save Me,
London: Bookouture, 2025

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

ISBN 978-609-444-642-9

Copyright © Melissa Wiesner, 2025
Melissa Wiesner has asserted her right to be identified as the author of this work.

© Indrė Kairytė, vertimas į lietuvių kalbą, 2026

© BRoseDesignz, dizainas, 2026

© Leidykla „Sofoklis“, 2026

*Long Bičo salos paplūdimio karėms.
Kaip ir visada, susitiksime trečią liepos savaitę.*

„KAI MEILĖ IŠGELBSTI“ GROJARAŠTIS

Taylor Swift – „the 1“

I Love You, I'm Sorry – „Gracie Abrams“

Lizzy McAlpine – „Spring Into Summer“

Abe Parker – „blue eyes“

Fleetwood Mac – „Landslide“

Harry Styles – „Love Of My Life“

The Cranberries – „Linger“

Phoebe Bridgers – „Motion Sickness“ (Demo – Bonus Track)

Ed Sheeran – „Photograph“

Taylor Swift – „august“

Adele – „First Love“

The La's – „There She Goes“

Lord Huron – „The Night We Met“

Billie Eilish – „BIRDS OF A FEATHER“

Alphaville – „Forever Young“

Grojaraščio klausykite „Spotify“!

PROLOGAS

MADELINA

Ritasi bangos, tyškančios man į kojas ir grasinančios išmušti iš pusiausvyros. Basomis susvyruoju ir įmerkiu suknelės kraštą į baltą putą. Bangai atslūgus permatomas audinys limpa prie šlaunų. Nors šildo saulė, suvirpu. Buvau pamiršusi, koks stingdantis Atlanto vandenynas birželio mėnesį. Buvau pamiršusi, koks atgrasus tas ledinis įgėlimas.

Augdama Džersi Šore priminiau žuvį – noriai nardydavau bangose ilgai po to, kai vasarišką temperatūrą išstumdavo ruduo. Tačiau nuo to laiko, kai Adamo automobilis paniro į ledinę upę, o aš bergždžiai šokau iš paskos, šalia didelių vandens telkinių išlieku atsargi. Kai pradeda gniuždyti prisiminimai apie tą naktį veidą tvilkiusias ledinio lietaus adatėles ir į drabužius besismelkusį stingdantį vandenį, staiga prisimenu, kodėl pasirinkau plaukioti savo daugiabučio baseine.

Besidaužančia širdimi žiopčioju gaudydama deguonį, kuris išlaikys mane gyvą, kol pasieksiu krantą, bet panašu, kad nesugebu įkvėpti užtektinai. Prispaudžiu prie krūtinės ranką. Ar toks jausmas patirti panikos ataką? Jei tik pajėgsiu sugrįžti prie smėlyje stovinčios kėdės, viskas bus gerai. Tačiau užlieja dar viena banga, nukelianti mane atgal į tą žiemos dieną, prie iš dalies ledu apsitraukusios upės, kurios krante uola ropščiausi prie pamažu grimztančių galinių žibintų ir it maldą kartoju Adamo vardą.

Atsuku veidą į saulę tikėdamasi sugrįžti į dabartį. Dabar ne nuožmi vasario diena, o man ne septyniolika. Adamo mirties siaubą palikau praeityje. Visą vaikystę leidau šiuose vandenyse; šiuo metu man niekas nekelia grėsmės, neskaitant prisiminimų.

Į mane rėžiasi dar viena banga. Susvyruoju, ir šaltis iš plaučių išsiurbia ten likusį deguonį. Nebesistengiu nesuslapinti suknelės, medžiaga sukasi aplink mane. Kovoju siekdama ištrūkti, bet srovė pagauna ir traukia po vandeniu.

Judinkis. Stokis. Tačiau negaliu. Buvau puiki plaukikė, bet prieš visą amžinybę. Šiuo metu vandenyje sustingstu, kaip ir tą naktį, kai mirė Adamas. Užmerkusi akis išvystu mirgančius švyturėlius, girdžiu kaukiant ausį rėžiančias sirenas.

Kaip tik tuo metu, kai užlieja kita didžiulė banga, mano žastus suima dvi stiprios rankos, pastato mane ant kojų. Atmerkiu akis. Kad ir kas šis mano gelbėtojas, jis stovi aukštai iškilęs virš manęs. Platūs pečiai užstoja saulę, o mano žvilgsnis krypta į prasegtą juodą vandens kostiumą, į sūraus vandens lašelius, besiritančius auksine oda. Dar viena vandenyno banga dūžta į mano juosmenį, bet gelbėtojas savo kūnu užstoja nuo negailestingos srovės ir tvirtai laiko prie savęs. Giliu, švelniu balsu primena kvėpuoti.

Nespėju nė susigaudyti, o jis jau kelia mane ant rankų. Nuo tvirtos krūtinės sklinda karštis, jam visai nesunkiai nešant mane į krantą glaudžiuosi semdamasi šilumos.

Sustojęs ant tvirtos žemės gelbėtojas pamažu nuleidžia mane, bet viena tvirta ranka laiko apglėbęs per juosmenį. Žinau, turėčiau atsitraukti, bet vis dar virpu, o permirkusi suknelė kimba prie kojų.

– Laikau tave, – užtikrina vyras.

Kažkodėl išgirdus jo balsą mano mintys vėl sugrįžta į pauglystę, bet šįkart patirtis jau nėra traumuojanti. Žemas balso tembras mane ramina ir guodžia.

– Ačiū, – sukuždu, galiausiai žvilgtelėdama į jį.

Mėlynos vyro akys sminga į manąsias, ir man surakina krūtinę. Jos žydros, dangaus ir liepsnelės kiaušinių spalvos, bet ne todėl atrodo pažįstamos. Šias akis per pastarąjį dešimtmetį sapnuose regėjau kokį milijoną kartų. Užgniaužusi kvapą tyrinėju kitus vyro bruožus. Jo banguotus raudonmedžio spalvos plaukus, tiesią nosį, stiprų žandikaulį su menku barzdos šerelių šešėliu.

Gelbėtojai pranešė, kad Adamas žuvo ledinėje upėje, jo kūną nunešė srovė. Tačiau jei tai tiesa, kas yra mane laikantis vyras, kurio veidas – mano gyvenimo meilės veido kopija?

Ištiesiu virpančią ranką.

– Adamai? Ar tai tu?